בס״ד

מקור הברכה

חכמה ומוסר

עלון 700 דו שבועי

עלון בעניני פרשת השבוע, מוסר, הלכה, ואגדה. בראשות הרה״ג **אברהם טויל הכהן** שליט״א ראש הישיבה הגבוהה לבוגרי ישיבות קטנות מצטיינים וכולל אברכים - ״**חכמה ומוסר**״. פעיה״ק רכסים ת״ו, רח' התאנה 2 טל' - 9847363 - 04.

פרשת שמיני.

״האש ואנחנו״

״ותצא אש מלפני ה' ותאכל על המזבח את העולה ואת החלבים, וירא כל העם וירונו ויפלו על פניהם״, כי בכך נתקיים מה שהבטיחם משה רבינו שיירא אליהם כבוד ה', ״כי היום ה' נראה אליכם״ בירידת האש. ויש להבין, מדוע נראה כבוד ה' ונגלה באש דוקא?

וביאר מרן הקהילות יעקב זצ״ל, שבכדי להמחיש לחושים הגשמיים רוממות קדושתו יתברך, שהוא קדוש ונורא ונעלה מהשגותינו, התראה כבודו יתברך באש. כי המקום המובדל ביותר מתחום האדם הוא האש, שאי אפשר לבריה לבוא ולהכנס בתחומה. על כן נראה כבודו יתברך בסנה בלבת אש, ו״הר סיני עשן כולו מפני אשר ירד עליו ה' באש״, ״וההר בוער באש עד לב השמים״. רק המלאכים שייכים לתחום האש, ככתוב: ״עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוהט״, כי רוחניים הם ואין כח באדם להשיג מדרגתם. ומצינו שהמלאך עלה למרום בלהב אש המזבח, ובעלות אליהו השמימה נראו רכב אש וסוסי אש.

אך הנה מצינו שמשה רבינו עליו השלום נכנס בתחום האש בעלותו בהר סיני, ככתוב: ״וירד ה' על הר סיני אל ראש ההר, ויקרא ה' למשה אל ראש ההר ויעל משה״, והיינו שנכנס למקום להבת שלהבת יה. וכן מפורש בכתוב: ״ויעל משה אל ראש ההר, ויכס הענן את ההר, וישכון כבוד ה' על הר סיני... ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר לעיני בני ישראל, ויבוא משה בתוך הענן ויעל אל ההר״. ודאי שניסים נעשו לו, לאין ספור. אך מה בא הדבר ללמדנו. מה הסיקו בני ישראל בראותם את משה רבינו נכנס לתוך הלהבות, אל ההר הבוער באש עד לב השמים הבינו שהתעלה בהשגותיו למקום שאין בו תפיסה לאדם מן השורה. שכן, כאמור, מסמלת האש את התחום המובדל מנוכחות האדם! אבל לא משה רבינו בלבד. בגמרא מסופר, שכאשר היה יונתן בן עוזיאל עוסק בתורה, כל עוף הפורח מעליו היה נשרף. וכתבו שם בתוספות: שהיו הדברים שמחים כנתינתם מסיני, שניתנה תורה באש! ובריטב״א שם הובאה שאלת התלמוד הירושלמי: אם התלמיד (יונתן בן עוזיאל) כך, מה היתה דרגתו של רבו (הלל הזקן)? והשיבו: התלמיד, גרם לאש ללהט בארבע אמותיו. והרב, אפילו מחוץ לארבע אמותיו!

ואלישע בן אבויה סיפר, שאביו זימן לסעודת הכנסתו בבריתו של אברהם אבינו את גדולי ירושלים. באו רבי אליעזר בן הורקנוס ורבי יהושע בן חנניה והיו חורזים מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים, וירדה אש מן השמים והקיפה אותם. אמר להם אבויה: ״רבותי, מה באתם, לשרוף את ביתי עלי?״ אמרו לו: ״חס ושלום! אלא יושבים היינו וחוזרים בדברי תורה והיו הדברים שמחים כנתינתם מסיני, והיתה האש מלחכת אותן כלחיכתן מסיני, ועיקר נתינתן מסיני לא ניתנו אלא באש: וההר בוער באש עד לב השמים!״

ושנינו, תנו רבנן. מעשה ברבי יוחנן בן זכאי שהיה רוכב על החמור ורבי אלעזר בן ערך מהלך אחריו. אמר לו: ״רבי, תרשני לומר לפניך דבר אחד שלימדתני״. מיד ירד רבי יוחנן בן זכאי מעל החמור, נתעטף בטליתו וישב על האבן תחת הזית. אמר לו: ״רבי, מפני מה ירדת מעל החמור?״ אמר: ״אפשר אתה דורש במעשה מרכבה, ושכינה עימנו, ומלאכי השרת מלווין אותנו, ואני ארכב על החמור?!״ מיד פתח רבי אלעזר בן ערך ודרש, וירדה אש מן השמים וסיבבה כל האילנות שבשדה. פתחו כולן ואמרו שירה, נענה מלאך מן האש ואמר: ״הן הן מעשה המרכבה״ (היינו סדרי הנהגותיו העליונות של הבורא).

וכשהיה רבי יהודה ברבי חייא חוזר לביתו מבית המדרש, היה עמוד אש מהלך לפניו, וכשזכה רבי אלעזר בן פדת לגילוי שכינה, ראו כעין אש בוקעת ממצחו. וכשנפטרו רב שמואל ברבי יצחק, ורבי חנינא בר פפא הפסיק עמוד אש בינם לבין העם, ואמרו שם בגמרא שאחד או שניים בדור זוכים לכך. וכתב מהר״ל מפראג זצ״ל ״פירוש דבר זה, כי עמוד האש מורה שהוא נבדל מבני האדם לגמרי״. כשמסר רבי שמעון בר יוחאי את ה״אידרא קדישא״ לתלמידיו הקדושים הקיפתם האש, ובשעת פטירתו הקיפתו האש, ״וכל אותו היום לא פסקה האש מן הבית ולא יכלו להתקרב אליו מפני האור והאש שסביבו״, עד שפסקה האש וראו שנפטר. כל זאת, להורות על יסוד אחד: ״תלמידי חכמים, כל גופן אש. דכתיב הלא כה דברי כאש, נאום ה'״. ולענייננו: שמהותם נבדלת מהשגתנו, אין לנו מושג בהם ובאורח מחשבתם, בהשגותיהם ומדרגתם. זהו שאמרו שהרב צריך שיהיה דומה למלאך: ״תורה יבקשו מפיהו, כי מלאך ה' צבקות הוא״. מה המלאך מהות אחרת, בלתי מושגת לקוצר מושגינו וקטנות השגתנו, אף הרב כן! כך הרב, המורם מעם. ומה איתנו, מה עלינו? גם אנו נזכה לכך, במהרה. בגאולה העתידה. כאשר ישפוך ה' רוחו על כל בשר ותמלא הארץ דעה את ה'. כאשר הכל ילמדו תורה מפי הבורא יתברך.

פרשת תזריע.

״מספיק ודי!״

זוכרים את המעשה בבלעם, זה שביקש לקלל, חלילה, ונמצא מברך? הוא יקד מתשוקה להמיט אסון על עם ישראל, להביא עליהם קללה. ובדרך שאדם רוצה לילך, מוליכין אותו. אבל מה, מלאך ה' ניצב לקראתו, להפריע לו. המלאך לא נראה אלא לעיני האתון בלבד, והיא סטתה מן הדרך והלכה בשדה. חרה אף בלעם והוא היכה אותה, להחזירה. שוב ראתה את המלאך, נלחצה אל הגדר ולחצה את רגלו. הוא שב והיכה אותה, בשצף קצף. ואז, ראתה שוב את המלאך, ורבצה תחתיה. ״לו היה חרב בידי״, צרח בלעם, ״הייתי הורג אותה!״

ולפתע, נפקחו עיניו והוא ראה את המלאך. החוויר, הבין הכל, ובוש בעצמו. ״חטאתי״, אמר, ״כי לא ידעתי כי אתה ניצב לקראתי״.

אם לא ידע, במה חטא? האם היה צריך לנחש שעומד מולו מלאך בלתי נראה? התשובה, אמר השל״ה הקדוש זצ״ל, התשובה היא: כן! אם אדם רואה 'שלא הולך לו', אם הוא רואה שמשהו נכשל, מתעוות פעם אחר פעם, הוא צריך להבין שמשהו קורה פה, שמאותתים לו מן השמים. לשים לב, ולהסיק מסקנות. כמו שאמרה האתון לבלעם: ״ההסכן הסכנתי לעשות לך כה״, האם הורגלתי לעשות כן? ״ויאמר, לא״. אז מדוע לא הבנת שרוצים שתשוב על עיקבותיך? ובלעם כבש פניו מבושה, לא מצא מענה.

אם הקדוש ברוך הוא מאותת לגוי נבל ומושחת, רע ומתועב, כמו בלעם הרשע - על אחת כמה וכמה שהוא מאותת לבניו, לכל יהודי ויהודי!

חז״ל הקדושים גילו לנו זאת בפרשתנו, בה נסקרו דיני הנגעים. ישנם, כידוע, נגעי בתים. ישנם נגעי בגדים. וישנם נגעי בני אדם, נגע הצרעת האיום, הנורא. והוא נורא שבעתיים באשר הנגוע מופרש ממשפחתו, מנותק מעירו, ״בדד ישב, מחוץ למחנה מושבו״. בגדיו פרומים, ראשו פרוע, על שפם יעטה, ו״טמא טמא״ יקרא. נורא מצבו.

ההמשך בעמוד הבא.

אסור לעיין בעלון זה בשעת התפילה, נא לשמור על קדושת העלון (גניזה).

שמיני

שבת פרה, שבת מברכין. מוציאין ב' ספרים.

* מפטירין: ויהי דבר יחזקאל ל״ו
* אי״ה, ראש חודש 'ניסן' יחול ביום, שבת הבאה.
* המולד: יום ששי, שעה 17:36.

זמני הדלקת נרות שבת

חיפה : 6 : 24

תל אביב : 6 : 33

ירושלים : 6 : 16

יציאת השבת

חיפה : 7 : 33

תל אביב : 7 : 33

ירושלים : 7 : 32

ר״ת חיפה : 8 : 09

ר״ת תל אביב : 8 : 09

ר״ת ירושלים : 8 : 11

תזריע

שבת החודש, ראש חודש, אין אומרים צדקתך בשבת זו, ג' ספרים, ברכת האילנות, פרשת הנשיאים א'.

* מפטירין: כה אמר יחזקאל מ״ה.
* אחינו האשכנזים: כל העם יחזקאל מ״ה.
* וב' פסוקים משמים כסאי. ישעיה ס״ו.

זמני הדלקת נרות שבת

כניסת השבת

חיפה : 6 : 29

תל אביב : 6 : 38

ירושלים : 6 : 20

יציאת השבת

חיפה : 7 : 38

תל אביב : 7 : 38

ירושלים : 7 : 36

ר״ת חיפה : 8 : 15

ר״ת תל אביב : 8 : 15

ר״ת ירושלים : 8 : 17

משל ונמשל...

״ואת החסידה״ (ויקרא יא, יט).

״ולמה נקרא שמה חסידה, שעושה חסידות עם חברותיה במזונות״ (רש״י).

חסד שנעשה ע״י גזל - אינו חסד.

כאשר שהה **רבי נפתלי טרופ** ברוסיה הוא ראה את התוצאות הקשות ביותר של המהפכה הקומוניסטית.

לפי שיטתם כולם שווים, ויש לאפשר גם לעניים העמלים לקבל שכר ולחיות כראוי ובשווה לאחרים. אולם למעשה, עיקר עסקם של אותם מהפכנים היה גזל.

בשם המהפכה הם גזלו וחמסו את כספם של העשירים ובעלי הממון. הם התנפלו עליהם ורוששו אותם כליל ואף הצדיקו את עצמם בטענה שהם פועלים בשם הצדק והיושר.

עפ״י מה שראו עיניו, הסביר **רבי נפתלי טרופ** את דברי הפסוק האומר שהחסידה היא עוף טמא. רש״י הביא בשם חז״ל: למה נקרא שמה חסידה שעושה חסידות עם חברותיה במזונות, ונשאלת השאלה: אם היא עושה חסד עם חברותיה, מדוע היא נחשבת לעוף טמא?

וביאר רבי נפתלי שהמזונות אינם שלה. היא חומסת אותם משל אחרים, ואם כן אין מעשה זה נחשב כמעשה חסד שיהפוך אותה לעוף טהור.

שיעור מוסר מדי יום ע״י מורנו ראש - הישיבה והכולל.
בשעה: 18.40. **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

עמוד התפילה...

* **אי״ה מדי יום מתקיים מנין בשחרית יחד עם בחורי הישיבה הגבוהה בוגרי ישיבות קטנות מצטיינים.**
הציבור היקר והקדוש מוזמן.
קורבנות ב: 6.55. ישתבח ב: 7.30.
* **וכן מדי שבת, קורבנות ב: 7.15.**

אבות ובנים

אי״ה מדי שבת קודש, אחר תפילת מנחה שבשבת קודש, מתקיים לימוד של **אבות ובנים** בבית מדרשנו,
הצבור הקדוש מוזמן לטעום ולהגדיל תורה ולהאדירה.

בס״ד, שיעור תורה בקרית חיים...

כמו כן, הננו שמחים להודיע לציבור הקדוש, שמתקיים שיעור ע״י מורנו ראש הישיבה שליט״א מדי שבוע ביום שני בקרית חיים מערבית ברח' אברבנאל (בבית הכנסת הלבן-הקרוב לים) בהלכות שבת, מספר בן איש חי, **הציבור היקר והקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.**

רואים ישועה והצלחה!!!

המעונינים לתרום לאחת מסעודות **הישיבה - לעלוי נשמת נפטרים, לרפואה, להצלחה, לזווג הגון, לזרע של קיימא או הצלחה בכל הענינים, התרומה לישיבה** בסך - 200 ש״ח.
ויהי רצון שבזכות החזקת התורה הקדושה, שתבורכו בכל מילי דמיטב. לתיאום בט״ל: 9847363 - 04.
או דרך בנק הדואר, מס' החשבון בבנק הדואר - 2598156.

זמני התפילות והשיעורים בימי החול לציבור הקדוש.

אי״ה, בבית מדרשנו מתקיים מדי יום בשחרית תפילה כותיקין. להלן זמני הנץ החל משבת **״שמיני, תזריע״**

יום	עלות השחר	טלית/ ותפילין	נץ
ש	5:22:45	5:45:15	6:36:00
א	5:21:30	5:44:00	6:34:30
ב	5:20:00	5:42:30	6:33:15
ג	5:18:45	5:41:15	6:32:00
ד	5:17:15	5:40:00	6:30:45
ה	5:15:45	5:38:30	6:29:15
ו	5:14:30	5:37:15	6:28:00
ש	5:13:00	5:35:45	6:26:45
א	5:11:30	5:34:30	6:25:30
ב	5:10:15	5:33:00	6:24:15
ג	5:08:45	5:31:45	6:23:00
ד	5:07:15	5:30:15	6:21:45
ה	5:06:00	5:29:00	6:20:15
ו	5:04:30	5:27:30	6:19:00

השיעור בכולל ערב לקהל הקדוש.
* שיעור הכנה מ: 20.30 - 21.00.
* ומהשעה: 21.00 - 22.00 שיעור ע״י מורנו ראש הישיבה, במסכת חגיגה

שמירת הלשון

* מדי יום חמישי בערב בשעה: 21.45 אי״ה יתקיים שיעור מוסר בעניני **שמירת הלשון**.

אחר תפילת שחרית **שיעור בהלכה** ע״י מורנו ראש הישיבה **או״ח טור וב״י, ומ״ב.**

מנחה: 18.45.
ערבית ראשונה: 19.40.
ערבית שניה: 22.00

מכותלי בית המדרש בימי שישי ושבת

* **ביום שישי בבוקר** שיעור עם מורנו הראש ישיבה מהשעה: 11.15 - 13.20 במסכת **בבא מציעא**, ואחרי כן תפילת מנחה.
* **בליל שבת** שיעור בשעה: 21.30 - 22.30.
* **וביום השבת:** אחרי תפילת הנץ מתקיים שיעור בהלכה - בהלכות ציצית/תפילין סימן **כ״ה**, עם הסברים למעשה ע״י מורנו ראש הישיבה (קידושא רבה אחר התפילה).
* **בשבת** בין השעות: 15.30 - 16.00 - שיעור כחצי שעה חומש עם פירוש **הרמב״ן, ואחרי כן שיעור בהלכה אורח חיים**, ע״י מורנו ראש הישיבה. ואחרי כן בשעה 17.00 תפילת מנחה.

הציבור הקדוש מוזמן להגדיל תורה ולהאדירה.

דבר המערכת.

לכל אחינו ״בית ישראל״ עליה בתורה ויראת שמים, וחורף בריא ושמח.

המעונינים לזכות לתרום ל״זכוי הרבים״, ע״י הוצאת עלון זה לאור, ע״י תרומה לישיבה בסך - 200 ש'. עם אפשרות לפרסום, לעלוי נשמת או להצלחה בכל הענינים, או בחסות שתפורסם. אפשר לצור קשר עם המערכת בט״ל - 0527-182434
המעונינים לתרום להחזקת המוסדות: מס' חשבון בנק הדואר - 2598156 תזכו למצוות.

המשך לפרשת: תזריע.

כיצד הגיע לכך, מדוע ניחתה עליו מכה זו? חז"ל מונים שבעה דברים, שבעה חטאים שבעטיים הנגעים באים. שהרי, כידוע, "אין מיתה בלא חטא, ואין ייסורים בלא עוון". ועוד הודיעונו חז"ל, ששלושת סוגי הנגעים שלושה שלבים הם, ובאים בזה אחר זה. קודם כל, נגעי בתים. אחר כך, נגעי בגדים. רק לבסוף, נוגעים באדם. ומדוע? כי "אין בעל הנפשות פוגע בנפשות תחילה". זוהי מערכת של איתותים, של אזהרות.

משל למה הדבר דומה, למי שמתקרב לשטח צבאי סגור. בתחילה, מזהיר השלט. הוא מתעלם ממנו, ומגיע לגדר. יפרוץ אותה, וייתקל במשמר. הם יקראו לו לעצור. יתעלם מהם, יירו באוויר. ימשיך ויתקדם, יירו לעבר הרגליים. ימשיך ללכת, יקרה הגרוע מכל, חלילה...

התורה נצחית היא: "ודברך אמת וקיים לעד". היא מדברת אלינו, ולכולנו. התורה ניתנה בקול גדול שלא פסק "כי קולו חזק וקיים לעולם", ועשרת הדיברות נאמרו בלשון יחיד, כי הבורא דיבר אל כל אחד ואחד בפרטות, לכל הנשמות שבכל הדורות, שהיו שם!

אנחנו "בנים למקום", בנים אהובים, ודווקא משום כך הוא תובע מאיתנו יותר. להשתפר ולהתעלות. ואם איננו מתנהגים חלילה כיאות, הקדוש ברוך הוא מאותת!!! וכאמור, "אין בעל הנפשות פוגע בנפשות תחילה". אז הבה נתבונן במצבנו. מאתיים אלף מחוסרי עבודה, האין זה איתות? ומי שיש לו עבודה, ברוך השם, הרי כורע הוא תחת נטל יוקר המחיה, ואובד עצות נוכח יתרת החובה בבנק! האין זה איתות? ומה התחזית? האם רואים אנו אור בקצה המנהרה, או יורדים אנו במורד בור אפל? והמצב הבטחוני, והשלכותיו. כלום אין זה - איתות?! מי שמתעלם מאיתות, "מזמין" את החרפתו, חלילה וחס. ראה את דוגמת בלעם. ומפורשים הדברים בתוכחה הנוראה: "ואם עד אלה לא תשמעו לי, ויספתי לייסרה אתכם", חלילה. אבל מי ששם לב, ומשפר דרך - מזמין הארת פנים ופתיחת שערי שפע, ברכה וישועה, לששון ולשמחה, בקרוב ובמהרה!

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".
שער ג פרק: נז.

מספרים שאחד בא אצל אחד מהגדולים לשאול על חינוך הילד שלו, ואותו גדול אמר לו, שההורים היו צריכים להתחנך על כך עוד לפני שהילד נולד. יוצא, שההורים צריכים להתחנך, והם צריכים להתחנך עוד לפני יצירת הולד, כי מעבירים לילד בתורשה הרבה דברים, ואדם יכול לראות את זה. חוקרים במדע, האם זה עובר בתורשה או לא, אנחנו רואים בעינים שזה כן עובר בתורשה והדברים פשוטים לגמרי. והדברים עוברים לא רק מהאבא אלא גם מהסבא ומהאבא של הסבא.

הסתכלו לדוגמא לגבי 'האוכל', חוץ ממה שהילדים מתחנכים לאכול את המתכונים שיש בבית, יש סוגי אוכלים שלילד יש נטייה חזקה מאוד לאכול אותם, וזה מה שהסבא אהב לאכול. אתה רואה את זה, האמא מספרת: "האבא שלי אוהב לאכול ככה וככה", והילדים לא חיים הרבה עם הסבא ואעפ"כ הם אוהבים מאוד את המאכלים שהסבא אוהב, והרבה פעמים את מה שהוא לא אוהב גם הם לא אוהבים, והרבה פעמים יש להם גם תנועות כמו של הסבא. זה פלאי פלאות.

זה מפורסם גם בחקירות של המדע, שבתורשה יש דילוגים, - שייך שיש באדם תכונה מסוימת, ובבן שלו היא נעלמת, ופתאום בנכד היא מופיעה, ושייך שהתכונה הזאת מדלגת שני דורות, או שלוש דורות ובדור השלישי היא מופיעה. זה יכול להיות הרבה פעמים גם בצבע שיער או בצבע העיניים או בצורה של האוזניים. יש כאלה שיש להם חור באוזן בתורשה.

שייך בהרבה פעמים, שהצבע שיער שהילד קיבל, לאבא ולאמא אין צבע שיער כזה, וגם לסבא ולסבתא אין, ופתאום מוצאים שהאבא של הסבתא היה לו צבע שיער כזה, או צבע עיניים כזה, או צורת אוזן כזאת וכו' בילדים זה נעלם ונבלע ופתאום אחרי כמה דורות זה מבעבע מחדש, הדברים נפלאים.

יש תורשה רוחנית. ולכן, כמה חשוב שהאדם יהיה מתוקן. אומרים, ששמואל הנביא אמר לשאול 'למה הרגזתני', הוא חשש מכך שהילדים שלו באו לתבוע אותו. התביעה כלפי ההורים, היא לא רק לגבי החינוך הישיר שהם חינכו, והדוגמא האישית, אלא תהיה תביעה גם על מה שהם הורישו בתורשה, מה שהם מורישים מבחינה רוחנית!

אני זוכר שפעם המשגיח שליט"א דיבר ואמר: 'תדעו לכם, (הוא דיבר לבחורים לגבי החטאות נעורים) אדם מתחתן ואומר מאי דהוה הוה, והמשגיח אמר שזה לא נכון לחשוב כך, כי יש לזה השלכות לילדים!'... אם אדם לא חוזר בתשובה על הדברים האלה יבואו ימים שהילדים יהיו פגועים מבחינה רוחנית ואז אחרי כן הוא יצטרך לחנך אותם עם מקל 'מבּוּטא',- להלחם איתם על מה שהוא הוריש להם!...

מספרים על ר' ברוך טולדאנו זצ"ל, שראו אותו פעם מכה את עצמו

שאלו אותו: מה זה?

הוא ענה: כשהגעתי למסקנה שאני צריך להכות את הילד, הבנתי, שקודם כל אני צריך להכות את עצמי, על כך שהגעתי למצב שאני צריך להכות את הילד...

ההורים מחזיקים מעצמם תמיד כ'צדיקים', והילדים מוגדרים כעושים מעשי 'שטות'. הרבה פעמים היינו צריכים להגיד 'השטויות שלנו', כי השטויות של הילד זה השטויות שלנו. ואפילו אם אדם לא הצליח לתקן את עצמו בילד הראשון שלכל הפחות יתקן את עצמו בילד השני, או בילד השלישי.

ביחוד לגבי הנושא של המידות, שהוא נושא חשוב עד לשמיים. כי גם הנושא של המידות עובר בתורשה, וגם דרכי ההתנהגות של ההורים עוברים לילדים.

ההמשך יובא בעוד שבועיים אי"ה.

בס"ד

מצא את המסתתר

לפרשת	שמיני
ללא פרסים	
מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	**מצא מימרה מסתתרת .**

פ	ח	צ	כ	ל	פ	ח	צ	ר
ר	ד	ה	מ	כ	ב	ד	פ	ח
ח	פ	ש	א	ת	ח	צ	ר	ש
צ	ה	ר	ש	ע	פ	ד	ח	ל
ר	ה	ו	מ	כ	ב	ד	ו	פ
ל	ר	ו	א	י	נ	ל	ר	ח
ח	פ	י	ו	ד	ע	ו	מ	ל
כ	ב	ו	ד	ב	ל	פ	ח	צ
ר	ש	צ	ל	ח	ת	צ	ל	ח
פ	ח	ו	ט	י	פ	ו	ל	פ
צ	ל	א	פ	ל	א	ב	ז	צ
ה	ת	ח	צ	ה	י	ה	ת	ח
ח	פ	ר	ל	מ	ת	פ	ר	ל
ר	י	ע	ש	פ	ח	ל	צ	נ
נ	ת	נ	ל	ת	ג	פ	ט	ת
פ	פ	ח	י	ע	מ	ח	ל	פ
צ	ל	נ	ת	מ	ש	ר	ת	ח
ל	ח	צ	י	י	ש	ל	פ	צ
א	ת	מ	ו	ת	ח	צ	ר	ת
פ	ת	ל	ח	ה	פ	ו	נ	ת

עגל	איל	משה
שור	תמימם	אהל
פני	בלולה	מועד
שמיני	וישחט	פרה
אלצפן	עלה	חזות
כבד	חלבים	אהרן
תנופה	שעיר	חטאת

האם מצאת את המשפט:

כל המכבד את הרשע מכבדו ואין יודע כבוד

מאת: תוספתא מסכת עבודה זרה פרק ו

בס"ד

מעוניין בהפוגה לשעות: קח פסק זמן...

הבוקר/ צהרים/ערב ?

או שבת איפוח?

בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתך רח' התאנה 2 רכסים.

בנשיאות הרה"ג **אברהם טויל הכהן** שליט"א ראש הישיבה.

לפרטים: הרב נתנאל יהב, טל': 052 - 7124735.

* שבתות האירוח מיועדות רק לרווקים.

בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקרית חיים מערבית.

בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכנ"ס "נצר יעקב" ברח' ט'רניחובסקי 9, קרית בנימין קרית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.

מעשה...

הערך הנצחי של עסק התורה.

אברך מבני ברק מוסר היה שיעור בשכונת רמת חן, בפאתי רמת גן. הולך היה רגלי, מרחק כחצי שעה, וחוזר רגלי. ערב אחד, בעיצומו של חורף, ירד גשם זלעפות. הדרך, שבאותם ימים עדיין לא נסללה, הפכה למרבד של בוץ. בא לפני **מרן החזון איש זצ"ל** והביע חששו: מוכן הוא לבוסס בשלוליות ולהרטב עד לשד עצמותיו, אבל חושש הוא שטירחתו תהיה לשוא, כי במזג אוויר זה לא ייצאו האנשים מביתם...

חקר החזון איש: "איש לא יבוא, להשערתך? אף אחד?!"

אמר: "השמש ודאי יבוא, פותח הוא את בית הכנסת, מעלה את האור. אבל מלבדו - חוששני שאיש לא יבוא"...

אמר החזון איש: "אם כך, אם השמש יבוא, עליך ללכת!"

היה זה פסק הלכה, דעת תורה, והאברך קיבל את הדין. אך הרהיב עוז וחקר: "אפשר לשאול שאלה?"

הרשות ניתנה, והוא שאל: "אם באים רבים, הריני מבין. תלמוד תורה דרבים שווה כל הקרבה. אבל אם יבוא רק אחד, למה חייב אני ללכת חצי שעה הלוך וחצי שעה חזור - ובמזג אויר כזה - כדי לזכות את השמש בשעה של לימוד.

במה עדיפה שעת לימודו משעת לימודי, שאני מפסיד בעת ההליכה?"

"הצדק איתך", ענה החזון איש, "אבל השיקול אינו שעת הלימוד בלבד. דע לך, שהשמש שלפני השיעור אינו אותו אדם שלאחר השיעור!"

הוא למד תורה, שנמשלה לאש, ובאיזושהי בחינה הפך גם הוא ל"תלמידי חכמים שגופן אש". השגותיו גבהו, מחשבותיו הזדככו, אדם אחר הוא כמה מחייבים הדברים. כמה ממריצים הם להשתתף בשיעורי תורה ולהתעלות באורה ולהבתה!

הלכות: הגעלת כלים.

<u>הטעם להכשרת הכלים</u> הַכֵּלִים שֶׁאָנוּ מִשְׁתַּמְּשִׁים בָּהֶם בְּמֶשֶׁךְ הַשָּׁנָה לְמַאַכְלֵי חָמֵץ, מֵאַחַר וְהֵם בְּלוּעִים מֵהֶחָמֵץ, אֵין אָנוּ יְכוֹלִים לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּחַג הַפֶּסַח, אֶלָּא אִם כֵּן נַפְלִיט אֶת הֶחָמֵץ הַבָּלוּעַ בָּהֶם. וּלְהַלָּן נִרְאֶה כַּמָּה פְּרָטֵי דִּינִים בְּהֶכְשֵׁר כְּלֵי הֶחָמֵץ.

<u>מערכת מיוחדת לפסח</u> מִי שֶׁיָּכוֹל לְיַחֵד לְעַצְמוֹ מַעֲרֶכֶת כֵּלִים מְיֻחֶדֶת לְפֶסַח, תָּבוֹא עָלָיו בְּרָכָה. וְיָשִׂים לֵב לְהַצְנִיעַ אֶת כָּל כְּלֵי הֶחָמֵץ שֶׁהִשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶם בְּמֶשֶׁךְ הַשָּׁנָה בְּאָרוֹן מְיֻחָד, וְיִסְגֹּר אוֹתוֹ וְיִכְתֹּב עָלָיו 'כְּלֵי חָמֵץ', לְבַל יִטְעוּ לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בִּכְלִים אֵלּוּ בַּפֶּסַח. וְאָמְנָם לֹא לְכָל אָדָם יֶשְׁנָהּ אֶפְשָׁרוּת לְיַחֵד לְעַצְמוֹ מַעֲרֶכֶת כֵּלִים נוֹסֶפֶת, וְלָכֵן יֵשׁ לָדַעַת אֶת פְּרָטֵי הַדִּינִים כְּדִלְהַלָּן.

<u>המקור מן התורה</u> כְּשֶׁחָזְרוּ עַם יִשְׂרָאֵל מִמִּלְחֶמֶת מִדְיָן, הֵבִיאוּ עִמָּם שָׁלָל גָּדוֹל שֶׁל כְּלֵי כֶּסֶף וּכְלֵי זָהָב, וְצִוָּה אוֹתָם הַקָּבָּ"ה לְהַכְשִׁיר אֶת כָּל הַכֵּלִים מִבְּלִיעַת הַמַּאֲכָלוֹת הָאֲסוּרוֹת שֶׁנִּבְלְעוּ בָּהֶם, כַּמְבֹאָר בַּפְּסוּקִים לְהַלָּן (במדבר פרק לא פסוקים כא-כג):

"וַיֹּאמֶר אֶלְעָזָר הַכֹּהֵן אֶל אַנְשֵׁי הַצָּבָא הַבָּאִים לַמִּלְחָמָה, זֹאת חֻקַּת הַתּוֹרָה אֲשֶׁר צִוָּה ה' אֶת מֹשֶׁה: אַךְ אֶת הַזָּהָב וְאֶת הַכֶּסֶף אֶת הַנְּחֹשֶׁת אֶת הַבַּרְזֶל אֶת הַבְּדִיל וְאֶת הָעֹפָרֶת: **כָּל דָּבָר אֲשֶׁר יָבֹא בָאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בָאֵשׁ** וְטָהֵר אַךְ בְּמֵי נִדָּה יִתְחַטָּא **וְכֹל אֲשֶׁר לֹא יָבֹא בָּאֵשׁ תַּעֲבִירוּ בַמָּיִם**".

מִפְּסוּקִים אֵלּוּ אָנוּ לְמֵדִים, כִּי כָּל כְּלִי אֲשֶׁר בָּלַע מִמַּאֲכָל אִסּוּר - כְּדֵי לְהַכְשִׁירוֹ וּלְהַגִּיעַ לִפְלִיטַת הָאִסּוּר כָּלִיל, **הֶכְשֵׁרוֹ כְּדֶרֶךְ תַּשְׁמִישׁוֹ**, כְּדִלְהַלָּן:

<u>ליבון</u> כֵּלִים שֶׁהַשִּׁמּוּשׁ בָּהֶם הוּא בָּאֵשׁ, כְּגוֹן שַׁפּוּדִים שֶׁצּוֹלִים בָּהֶם עַל הָאֵשׁ - כֵּיוָן שֶׁבָּלְעוּ אִסּוּר בְּאֶמְצָעוּת הָאֵשׁ, הֶכְשֵׁרָם גַּם כֵּן עַל יְדֵי הָאֵשׁ, דְּהַיְנוּ לְהַכְנִיסָם בְּתוֹךְ הָאֵשׁ עַד שֶׁיִּהְיוּ נִיצוֹצוֹת אֵשׁ נִתָּזִים מֵהֶם, וְהֶכְשֵׁר זֶה נִקְרָא "לִבּוּן".

<u>הגעלה</u> כֵּלִים שֶׁהַשִּׁמּוּשׁ בָּהֶם הוּא עַל יְדֵי בִּשּׁוּל שֶׁל דָּבָר לַח, כְּגוֹן סִיר שֶׁבִּשֵּׁל בּוֹ מָרָק אוֹ מַאֲכָל עִם רֹטֶב - כֵּיוָן שֶׁבְּלִיעָתָם בְּאֶמְצָעוּת לַח רוֹתֵחַ, הֶכְשֵׁרָם גַּם כֵּן עַל יְדֵי הַמַּיִם הָרוֹתְחִים. וְזֶהוּ הַנִּקְרָא "הַגְעָלָה" [הַפְלָטָה], דְּהַיְנוּ לְהַרְתִּיחַ מַיִם בִּכְלִי, וּבְעוֹד שֶׁהַמַּיִם מְבַעְבְּעִים, יַכְנִיס אֶת הַכְּלִי לַמַּיִם וְגַם אֶת הַיָּדִיּוֹת וְהַמִּכְסֶה, וּבָזֶה יִפָּלֵט הָאִסּוּר הַבָּלוּעַ. (קלה, קלו)

* קֹדֶם הַהַגְעָלָה יְנַקֶּה אֶת הַכְּלִי הֵיטֵב בְּחָמְרֵי נִקּוּי, וְיָסִיר מִמֶּנּוּ כָּל לִכְלוּךְ וַחֲלֻדָּה, וִינַקֶּה גַּם בִּמְקוֹם הַבְּרָגִים. (קלד)

* כְּלִי גָּדוֹל מְאֹד שֶׁמֵּחֲמַת גָּדְלוֹ אֵינוֹ יָכוֹל לִכָּנֵס לְתוֹךְ כְּלִי הַהַגְעָלָה, יְמַלְּאֵהוּ מַיִם עַד הַסּוֹף וְיַרְתִּיחֵהוּ בְּאֹפֶן שֶׁיַּגִּיעוּ הַמַּיִם עַל כָּל שְׂפַת הַכְּלִי.

וְיַעֲשֶׂה שָׂפָה גְּבוֹהָה יוֹתֵר לְפִיו שֶׁל הַכְּלִי, כְּדֵי שֶׁיִּתְמַלֵּא הֵיטֵב וְיַגִּיעוּ הַמַּיִם גַּם בִּשְׂפָתוֹ, שֶׁהֲרֵי אִי אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא נִתְּזוּ פַּעַם אַחַת נִיצוֹצוֹת מֵהֶחָמֵץ שֶׁהִתְבַּשֵּׁל בַּכְּלִי עַל הַשָּׂפָה. וְאוּלָם כָּל זֶה בִּכְלִי רָגִיל שֶׁנּוֹגֵעַ הֶחָמֵץ רַק בְּתוֹכוֹ וְלֹא מִבַּחוּץ, אֲבָל כְּלִי שֶׁמַּכְנִיסִים אוֹתוֹ לְתוֹךְ תַּבְשִׁיל הֶחָמֵץ, וּכְגוֹן קְעָרַת מַצֶּקֶת גְּדוֹלָה שֶׁמַּכְנִיסִים אוֹתָהּ לְתוֹךְ הַסִּיר כְּדֵי לִשְׁפֹּךְ מִמֶּנָּה לַצַּלָּחוֹת, כֵּיוָן שֶׁבָּלְעָה חָמֵץ מִבַּחוּץ, צָרִיךְ לְהַכְנִיסָהּ כֻּלָּהּ לְתוֹךְ כְּלִי הַהַגְעָלָה. (סימן תנב ס"ו ובמשנה ברורה).

נָהֲגוּ לִשְׁטֹף אֶת הַכְּלִי בְּמַיִם קָרִים מִיָּד לְאַחַר הַהַגְעָלָה. וְהַטַּעַם לַדָּבָר, זֵכֶר לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

ההמשך יובא בעוד כשבועיים אי"ה.